

Tomorrow's Europe

Den første Deliberative Poll®
(folkehøring) for hele EU nogensinde

Fredag den 12. til søndag den 14. oktober 2007



TOMORROW'S
Europe

www.tomorrowseurope.eu

Tomorrow's Europe

Den første Deliberative Poll[®] (folkehøring) for hele EU nogensinde

Fredag den 12. til søndag den 14. oktober 2007



INFORMATIONS
MATERIALE



Indholdsfortegnelse

Spørgsmål og svar	4
Hvorfor drøfte EU's fremtid?	4
Hvorfor emnet "Europa i verden"?	4
Hvad er formålet med dette dokument?	4
Er dette dokument afbalanceret?	4
EU i dag.....	5
Oversigt over EU	5
Hvad EU gør og ikke gør	8
EU's budget	9
Sådan virker EU – Hovedinstitutionerne og beslutningsprocessen	9
1. emne – Økonomisk og social velfærd i en verden med global konkurrence.....	11
Udfordringer og muligheder – arbejdspladser	11
Forskellige tilgange – arbejdspladser	12
Udfordringer og muligheder – pensioner	14
Forskellige tilgange - pensioner	15
Handlingstærskel – beskæftigelse og pensioner.....	16
2. emne – Vores rolle i verden.....	18
Udfordringer og muligheder – Global fred og sikkerhed	18
Forskellige tilgange – Global fred og sikkerhed	20
Handlingstærskel – Global fred og sikkerhed.....	23
Hvor kan jeg finde yderligere oplysninger og stille spørgsmål?.....	25
Om Deliberative Polling® (folkehøringer)	26

Spørgsmål og svar

Hvorfor drøfte EU's fremtid?

EU's medlemslande står over for muligheder og udfordringer, der nødvendiggør gennemtænkte beslutninger. Vores mål er at opnå en bedre forståelse af, hvad du synes, dit land og/eller EU skal gøre i den sammenhæng.

Desuden føler mange europæere, at de ikke kan deltage i EU-relaterede debatter, der ofte opfattes som for indviklede og tekniske. Vores mål er at give dig mulighed for at udtrykke din informerede holdning.

Konklusionerne vil blive delt med politikere og eksperter i hele Europa.

Hvorfor emnet "Europa i verden"?

De 27 EU-lande repræsenterer en væsentlig andel af verdens befolkning og velstand. Deres beslutninger har betydning for hele verden. Derfor er det vigtigt at vide, hvilken rolle, om nogen, borgerne ønsker, at deres regeringer og/eller EU skal spille på verdensscenen.

Desuden er EU's regeringer ved at lægge sidste hånd på en aftale om ændringer i EU's institutioner. Efter denne proces vil det være vigtigt, at de gør sig overvejelser om EU's langsigtede rolle i verden.

Hvad er formålet med dette dokument?

Denne tekst giver et **overblik** over de emner, du skal diskutere med borgere fra andre EU-lande. Formålet med den er ikke at behandle hver eneste tænkelig vinkel. Den:

- giver information om EU,
- giver **baggrundsinformation** om hvert af de emner, der skal diskuteres, først på **dit lands niveau**, derefter på **EU-plan**, og
- præsenterer forskellige **mulige politiske tilgange** til emnerne og argumenter for og imod hver tilgang. Tilgangene er forenklede, fordi mangfoldigheden af holdninger rundt om i Europa er alt for stor til, at de kan præsenteres samlet i al deres kompleksitet. Det er imidlertid ikke meningen, at disse tilgange skal begrænse mulighederne, men tværtimod få gang i debatten. I forbindelse med jeres overvejelser om de fremlagte argumenter vil I måske vælge en samlet tilgang eller at kombinere elementer fra forskellige tilgange.

Er dette dokument afbalanceret?

Det er svært at være fuldstændig objektiv, men vi har gjort alt, hvad vi kan, for at sikre, at et meget bredt udvalg af synspunkter præsenteres på lige fod i dokumentet. Vi har udarbejdet det med hjælp fra mange af vores partnere, som har forskellige holdninger til emnerne.

Vi har også forelagt den originale tekst for nedenstående medlemmer af Europa-Parlamentet. De står inde for, at det overordnet betragtet er afbalanceret. Denne endelige udgave indeholder deres kommentarer og tilføjelser.

- Andrew Duff, Storbritannien, Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa.
- Jens-Peter Bonde, Danmark, Gruppen for Selvstændighed og Demokrati.
- Pierre Jonckheer, Belgien, De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance.
- Pervenche Bérès, Frankrig, De Europæiske Socialdemokraters Parti.

EU i dag

EU (Den Europæiske Union) er en union mellem demokratiske, europæiske lande.

Den blev grundlagt i **1957** som Det Europæiske Økonomiske Fællesskab og har gennemgået mange forandringer. Siden 1993 har den været kendt som Den Europæiske Union. **Antallet af medlemmer** er steget fra de oprindelige 6 stiftende lande til **27** i dag. De ting, EU kan beslutte (EU's "kompetencer"), er også blevet udvidet.



Samlet befolkning: **492 millioner indbyggere** (hele verden: 6,6 milliarder).

Oversigt over EU



Medlemsstat	Befolkning (i millioner)	Arbejdsløshedstal (%)	HDI *	Lande, der bruger euroen
Belgien	10.5	7.6	0.945	€
Tyskland	82.5	6.7	0.932	€
Frankrig	60.9	8.6	0.942	€
Italien	58.8	6.5	0.940	€
Luxembourg	0.5	4.9	0.945	€
Nederlandene	16.3	3.3	0.947	€
Danmark	5.4	3.4	0.943	
Irland	4.2	4.0	0.956	€
Storbritannien	60.4	5.4	0.940	
Grækenland	11.1	8.6	0.921	€
Spanien	43.8	8.2	0.938	€
Portugal	10.6	8.0	0.904	€
Østrig	8.3	4.5	0.944	€
Finland	5.3	6.6	0.947	€
Sverige	9.0	6.2	0.951	
Tjekkiet	10.3	6.1	0.885	
Estland	1.3	4.7	0.858	
Cypern	0.8	4.4	0.903	
Letland	2.3	5.4	0.845	
Litauen	3.4	5.8	0.857	
Ungarn	10.1	8.2	0.869	
Malta	0.4	6.4	0.875	
Polen	38.1	11.2	0.862	
Slovakiet	5.4	10.5	0.856	
Slovenien	2.0	4.8	0.910	€
Bulgarien	7.7	4.9	0.816	
Rumænien	22.3	7.5	0.805	

Kandidatlande				
Kroatien	4.4	14.3%	0.846	
Tyrkiet	72.5	10.2%	0.757	
Den Tidligere Jugoslaviske Republik Makedonien	2.05	35.8%	0.796	

* **Human Development Index (indeks for menneskelig udvikling)**

HDI er udtryk for et lands gennemsnitlige bedrifter inden for tre grundlæggende aspekter af menneskelig udvikling: sundhed, viden og levestandard. 1 er den højeste værdi, 0 den laveste.

Hvorfor og hvornår blev den europæiske konstruktionsproces påbegyndt?

Efter første og anden verdenskrig var der nogle europæiske ledere, der var fast besluttede på at **sætte en stopper for had og rivalisering** i Europa – især mellem Frankrig og Tyskland – og på at skabe betingelser for varig fred.

I 1950 foreslog den franske udenrigsminister at grundlægge et Europæisk Kul- og Stålfællesskab, der ville **forvandle råmaterialerne for krig til redskaber for forskning** og få Europas nationer til at samarbejde.

Nøgledatoer

- 1951 Det **Europæiske Kul- og Stålfællesskab** grundlægges af **6 lande**: Frankrig, Vesttyskland, Italien, Belgien, Nederlandene, Luxembourg.
- 1957 **Romtraktaten** stifter Det Europæiske Økonomiske Fællesskab. Inden for dette "fællesmarked" afskaffes told (1968), og der iværksættes fælles politikker, primært inden for handel og landbrug (1960'erne).
- 1973 Danmark, Irland og Storbritannien bliver medlemmer.
- 1979 Det første direkte valg til Europa-Parlamentet.
- 1981 Grækenland bliver medlem.
- 1986 Spanien og Portugal bliver medlemmer.
- 1986 Den Europæiske Fælles Akt skaber fri bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital foruden varer. Akten var startskuddet til et seksårigt program, der sigtede mod at etablere et **indre marked***.
- 1993 Det indre marked fuldføres, og **EU grundlægges**. Der udvikles gradvis nye samarbejdsområder mellem medlemsstaterne, f.eks. inden for forsvar og retlige og indre anliggender.
- 1995 Østrig, Finland og Sverige bliver medlemmer.
- 2002 Valutaen **euro** indføres i 12 lande.
- 2004 Tjekkiet, Estland, Cypern, Letland, Litauen, Ungarn, Malta, Polen, Slovakiet og Slovenien bliver medlemmer.
- 2005 Frankrig og Nederlandene forkaster forfatningstraktaten for Europa ved folkeafstemninger. Tyrkiet indleder forhandlinger om medlemskab.
- 2007 Rumænien og Bulgarien bliver medlemmer.

* Det indre marked

Det er en toldunion, der har til formål at garantere fri bevægelighed for personer, varer, tjenesteydelser og kapital mellem EU-landene. Det betyder:

- For enkeltpersoner: Retten til frit at bo, arbejde eller studere i eller tage sin pension med til et andet EU-land og fri adgang til varer og tjenesteydelser fra hele EU.
- For virksomheder: Retten til at drive virksomhed hvor som helst i EU og til at sælge varer og tjenesteydelser overalt i EU.

Hvad EU gør og ikke gør

EU er **ikke en føderal stat** (som USA), men det er heller ikke kun en international samarbejdsorganisation (som FN). EU's medlemsstater har etableret **fælles institutioner, hvortil de overdrager noget af deres suverænitet**, så beslutninger på bestemte områder af fælles interesse kan træffes demokratisk og i fællesskab på europæisk plan. Inden for EU findes der i dag **fem slags kompetence**.

Forskellige sager besluttet på forskellige måder i EU. Nogle beslutninger tages kollektivt af EU, mens andre træffes med forskellige grader af koordinering. Og på nogle områder spiller EU slet ingen rolle. Det er det, skemaet herunder forsøger at give et overblik over.

Ca. 80 % af medlemsstaternes lovgivning påvirkes af EU.

Tilgang 1 Fælles beslutningstagning i EU		Tilgang 2 Flere hastigheder/ fleksibelt	Tilgang 3 Understøttende, koordinerende, supplerende tiltag	Tilgang 4 Ingen EU-rolle
Enekompetence	Delt kompetence			
Medlemsstaterne overfører magten til at træffe beslutninger og regere til EU og har ikke lov til selv at vedtage love inden for disse områder.	Medlemsstaterne henholder sig til EU for harmonisering og koordinering af deres regler, når de mener, det er mere effektivt end at handle individuelt. En delt kompetence betyder, at når EU handler, erstatter EU medlemsstaterne.	En gruppe EU-lande kan gøre brug af EU's institutioner til at gå hurtigere frem på bestemte områder. Det kaldes "udvidet" samarbejde. Nogle lande har også opnået, at visse regler ikke gælder for dem. Det kaldes "undtagelser".	Medlemsstaterne har det primære ansvar. EU's rolle er begrænset til at støtte, koordinere eller supplere medlemsstaternes tiltag.	Medlemsstaterne træffer deres egne beslutninger uden at være forpligtet til at koordinere eller træffe fælles beslutninger.

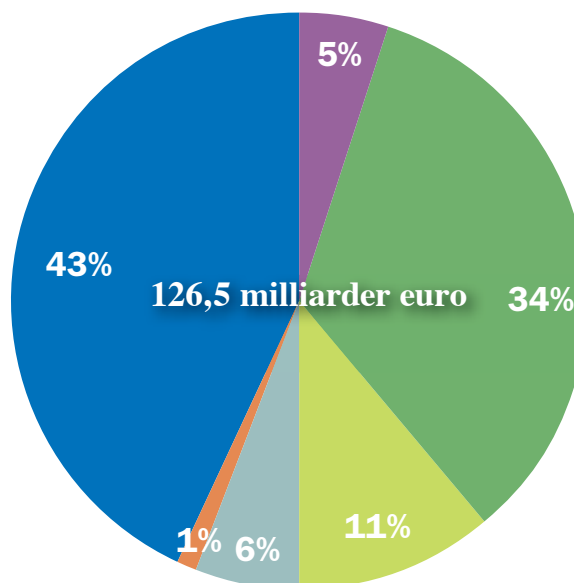
Sagers placering i dag (eksempler)

<ul style="list-style-type: none"> • Konkurrenceregler • Handelspolitik • Toldunion • Monetær politik for lande, der bruger euroen 	<ul style="list-style-type: none"> • Det indre marked • Regionalpolitik • Landbrug • Miljø • Forbrugerbeskyttelse • Transport • Energi • Sikkerhed og retligt samarbejde 	<ul style="list-style-type: none"> • Euro-området (13 lande) • Schengen-samarbejdet, der primært handler om grænsekontrol (15 lande). • Nogle lande har undtagelser for arbejdstidsregler, visa og forsvarspolitik. 	<ul style="list-style-type: none"> • Forskning • Beskæftigelse • Sundhed • Uddannelse • Udenrigspolitik • Pension • Sundhed 	<ul style="list-style-type: none"> • Alle andre områder, f.eks. • Boligpolitik • Familiepolitik
--	--	--	--	--

EU's budget

EU finansierer sine politikker gennem et årligt budget på ca. 120 milliarder euro, der hovedsageligt betales af medlemsstaterne. Der findes endnu ingen EU-skat. Det beløb repræsenterer i øjeblikket kun lidt over 1 procent af landenes samlede bruttonationalindkomst (bemærk til sammenligning, at medlemsstaternes nationale finanslove repræsenterer mellem 35 % og 50 % af deres nationale indkomster).

Diagram 1 – Sådan bruges EU's budget (2007)



- Regionalpolitik og samhørighed, forskning, innovation, beskæftigelse, energi
- Naboskabspolitik, udviklingshjælp, støtte til kandidatlande
- Sundhed, uddannelse, kultur, forbrugerrettigheder, medier, ungdom
- Den fælles landbrugspolitik
- Miljø, fiskeri, udvikling af landdistrikterne
- Andre udgifter, herunder administration

Sådan virker EU – Hovedinstitutionerne og beslutningsprocessen

Rådet for Den Europæiske Union (ministerrådet)

Rådet repræsenterer staterne. Det er EU's primære beslutningstagende organ. Det vedtager EU-lovgivning foreslået af Europa-Kommissionen. Når det er stats- og regeringschefer, der mødes, kaldes Rådet for Det Europæiske Råd, hvis rolle er at give EU politisk magt på centrale områder.

Europa-Parlamentet

Medlemmerne af Europa-Parlamentet vælges direkte af borgerne i hvert land hvert femte år. Valget foregår samtidig i alle landene. Det nuværende Parlament har 785 medlemmer fra alle 27 EU-lande. Næste valg til Parlamentet finder sted i juni 2009.

Dets væsentligste rolle er at vedtage EU-lovgivning og godkende EU's årlige budget. Parlamentet deler disse ansvarsområder med Rådet.

Træffes beslutninger ved flertal eller enstemmighed?

På de fleste områder med delt kompetence med medlemsstaterne (se diagram s.8), træffes beslutningerne ved flertal, men ikke et simpelt flertal på 50 % af landene. I dette system, der kaldes **beslutningstagning med kvalificeret flertal**, skal der være enighed mellem et betydeligt flertal af landene, der samtidig skal repræsentere et væsentligt flertal af befolkningen.

Enstemmighed, hvor alle lande skal være enige, kræves mest på følsomme områder som beskatning, socialpolitik, forsvar, udenrigspolitik og ændringer i EU-traktater.

Hvordan foregår den "fælles beslutningstagning" mellem Parlamentet og Rådet?

Rådet og Parlamentet stemmer i fællesskab om EU-lovgivning.

I henhold til proceduren for fælles beslutningstagning er Parlamentet og Rådet ligeværdige, når de lovgiver om en lang række emner, herunder fri bevægelse for arbejdskraft, det indre marked, uddannelse, miljø, sundhed, forbrugerbeskyttelse mv.

Europa-Parlamentet kan afvise lovforslag på disse områder.

Europa-Kommissionen

Kommissionen er den eneste EU-institution, der kan tage initiativ til lovgivning. Den sørger også for, at EU's politikker gennemføres som tiltænkt.

Når Kommissionen har udarbejdet et forslag, enten til en ny lov eller til det årlige budget, sendes det til Parlamentet og Rådet, som vedtager eller forkaster det. Der kræves enstemmighed for at ændre forslaget, men kun et flertal for at vedtage det.

I dag består Kommissionen af 27 kommissærer, en for hver medlemsstat.

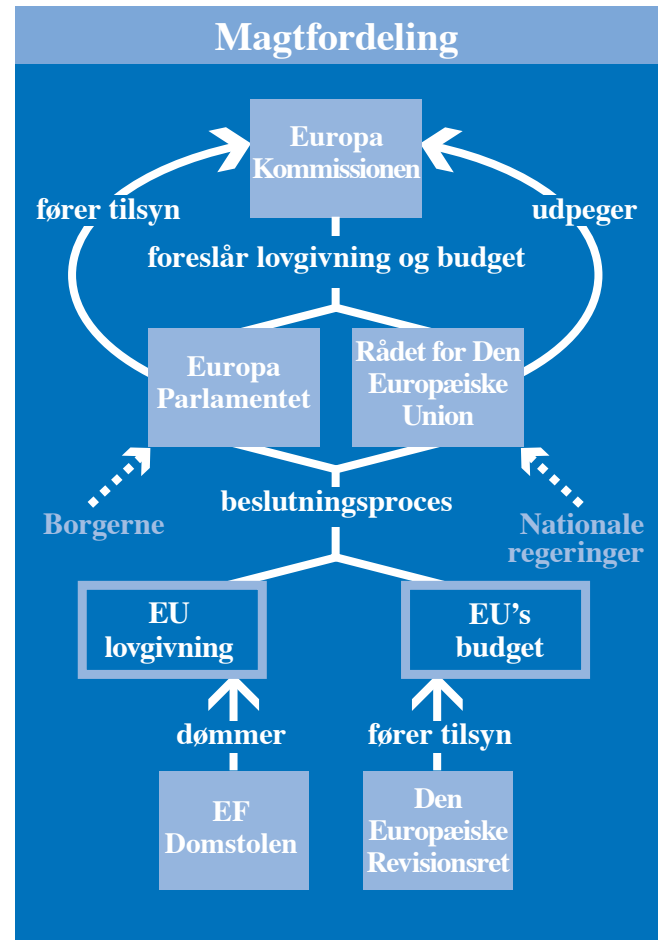
Andre institutioner

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget er rådgivende udvalg, som er sammensat af henholdsvis repræsentanter for fagforeninger, arbejdsgiverforeninger og forbrugerorganisationer og af lokale myndigheder.

EF-Domstolen er garant for, at EU-traktaterne bliver respekteret i medlemsstaterne, og for EU-lovgivningens forrang over national lovgivning.

Den Europæiske Revisionsret fører tilsyn med indsamling og forbrug af EU's midler.

Den Europæiske Centralbank er en uafhængig institution med ansvar for den monetære politik i de 13 lande i euro-området.



1. emne – Økonomisk og social velfærd i en verden med global konkurrence

Bevægelsen af varer, personer, tjenesteydelser og kommunikation bliver mere og mere global. Begivenheder og menneskelige aktiviteter i andre egne af verden påvirker vores daglige liv. EU's og medlemsstaternes aktiviteter foregår inden for rammerne af et økonomisk miljø, som har en global struktur. Den gensidige afhængighed forstærkes af nye kommunikationsteknologier.

Samtidig bliver EU-landenes befolkninger ældre, og de vokser ikke lige så hurtigt som i andre dele af verden. Der er nogle, der mener, at konfrontationen med disse udfordringer skaber flere muligheder end vanskeligheder for vores trivsel. Andre mener det modsatte. Set i lyset heraf spørger vi:

Hvordan kan niveauet for og kvaliteten af job og pensioner bevares trods den globale konkurrence og befolkningens aldring?

Hvordan skal der træffes beslutninger om disse spørgsmål i EU?

Udfordringer og muligheder – arbejdspladser

Borgerne har brug for at have et job for at kunne sikre sig en passende levestandard. De skal også være velkvalificerede og have tilpasningsevne for at kunne forblive konkurrencedygtige i en verden, hvor økonomierne er tæt indbyrdes forbundne.

Der er nogle, der mener, at EU underpræsterer i forhold til USA hvad angår beskæftigelse og vækst. Lande som Kina, Indien, Brasilien og Rusland får mere og mere økonomisk magt. De producerer en stadig større del af de varer, vi importerer, og de gør det ofte billigere end os takket være lavere lønninger og ringere social sikring.

Der sker utallige forandringer i Europa i dag med de nye kvalifikationer, nye teknologier, nye markeder og konkurrencen fra nye lande, der dukker op. Nogle mener, at disse forandringer fører til innovation, større produktivitet og tilpasningsevne, nye forretningsmuligheder og i sidste ende flere og bedre job.

Andre mener, at de truer vores levevis og arbejdspladser og tvinger os til at reducere produktionsomkostningerne på bekostning af mennesker, innovation og langsigtet velstand, især som følge af "dumping".

I denne sammenhæng:

Skal arbejdsgivere have fleksible muligheder for at ansætte og fyre folk? Skal arbejdstagere være mere eller mindre beskyttede mod arbejdsløshed?

Skal vi være mere eller mindre åbne over for konkurrence fra international handel?

Er det en god strategi at invitere nye lande ind i EU, når vi står over for global konkurrence?

Fakta

I 2005 var 8,7 % af EU's arbejdsstyrke uden beskæftigelse (5,1 % i USA).

7 % af EU's arbejdere (15 millioner) lever under fattigdomsgrænsen.

* **Dumping** er, når et land reducerer prisen på sine varer ved at sænke eller ikke håndhæve skatter og standarder i forhold til andre lande. Nogle lande accepterer lange arbejdstider eller sågar børnearbejde og reducerer derved kunstigt prisen på deres eksportvarer. Det kaldes "social dumping". "Økonomisk dumping" er tilsvarende, når beskatningen sænkes.

Forskellige tilgange – arbejdspladser

Forskellige tilgange til arbejdsmarkedet

	Argumenter for	Argumenter imod
<p>En beskyttende velfærdsstat</p> <p>Offentlige myndigheder beskytter arbejdstagere mod at miste deres job, sætter høje standarder og vilkår for jobkvaliteten og yder god beskyttelse for dem, der mister deres job.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det fremmer den sociale samhørighed og høje beskæftigelsesstandarder. 2. Det garanterer stabilitet for arbejdere og en høj grad af beskyttelse, hvis man bliver arbejdsløs. 3. Selv om omkostningerne kan være større på kort sigt, koster det mindre på længere sigt, fordi det garanterer stabilitet i ansættelsen og dermed er en langsigtet investering i folks erfaring og kvalifikationer. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. For stramme regler for arbejdsmarkedet virker hæmmende for arbejdsgivernes lyst til at ansætte. 2. Rundhåndet arbejdsløshedsunderstøttelse gør det mindre interessant for arbejdsløse at søge arbejde. Det er dyrt, og mange mennesker forsørges af staten. 3. Det skaber ulighed, for nogle arbejdsløse eller dem med ustabile job finder det meget vanskeligt at få stabilt arbejde. Nogle har god jobbeskyttelse, mens andre ikke har arbejde eller har usikre ansættelser.
<p>Jobfleksibilitet kombineret med jobsikkerhed</p> <p>Offentlige myndigheder fokuserer på at beskytte mennesker snarere end arbejdspladser. Ansættelse og afskedigelse kan ske forholdsvis nemt, men når folk bliver arbejdsløse, modtager de en høj grad af beskyttelse fra myndighederne.</p> <p>En version kaldes "flexicurity".</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det kombinerer behovet for solidaritet med økonomisk vækst, idet det dækker risikoen for arbejdsløshed samtidig med, at det giver arbejdsgivere passende frihed. 2. Samtidig med, at folk er beskyttet, opmuntres de til at tilpasse deres kompetencer, fordi de kan uddanne sig og bevare deres ret til sociale ydelse mellem ansættelser. 3. Det giver folk uden beskæftigelse tilstrækkelig tid til at finde et passende job. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Der er kun råd til denne tilgang i perioder med økonomisk vækst. Arbejdere lider under arbejdsgiveres frihed til nemt at afskedige dem. 2. Det er dyrt, fordi det kræver en høj grad af omfordeling og dermed høje skatter. 3. Det lægger hele ansvaret for at finde et job og tilpasse sine kompetencer på den enkelte. Det fungerer måske fint for højtuddannede unge, men ikke for ældre arbejdere eller folk med få kvalifikationer.
<p>Et jobmarked uden begrænsninger</p> <p>Arbejdsmarkedet er meget fleksibelt og dereguleret. Det er nemt at ansætte og afskedige.</p> <p>Offentlige myndigheder yder kun et minimalt sikkerhedsnet for arbejdsløse, dvs. begrænset midlertidig hjælp, men ingen jobsikkerhed.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Denne tilgang gør det nemmere for firmaer at ansætte og afskedige arbejdere, hvilket sikrer maksimal økonomisk effektivitet. Eftersom det er nemmere at afskedige arbejdere, er det også nemmere at skabe arbejdspladser. 2. Indirekte personaleomkostninger såsom bidrag til sociale sikringsordninger er lavere. Det fremmer højere international konkurrenceevne. Desuden er arbejdsgivere mere tilbøjelige til at ansætte folk. 3. Arbejdsgivere og folk, der arbejder effektivt, belønnes, eftersom systemet fremmer mobilitet og innovation. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Denne tilgang fører til ulighed. Det er måske nok til gavn for nogle, men mange er ikke i stand til at konkurrere, fordi de enten mangler de nødvendige kompetencer eller evner til at skifte job eller bopæl. 2. Mange arbejdere må leve med usikkerheden. Det fører til fattigdom, stress, helbredsmæssige problemer og spændinger i samfundet. 3. Høj arbejdskraftmobilitet afskrækker fra langsigtede investeringer i folk og svækker arbejderes tilknytning til deres job.

Forskellige tilgange til beskæftigelse og handel

	Argumenter for	Argumenter imod
<p>Beskyt indenlandske arbejdspladser og industrier</p> <p>Offentlige myndigheder sigter mod at beskytte indenlandske arbejdspladser og industrier mod ydre trusler, primært ved at lægge told og skatter på udenlandske varer, kompensere arbejdere, når virksomheder flytter, og foretage kritiske undersøgelser af udenlandske overtagelser af strategiske indenlandske industrier.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det er den eneste måde at håndtere illoyal konkurrence fra lavtløns-udviklingslande og bevare lokalsamfunds levevis og traditionelle industrier på. 2. Det sikrer, at konkurrence ikke finder sted på bekostning af mennesker eller miljøet, men på lige vilkår. 3. Det har afgørende betydning at bevare strategiske industrier på egne hænder for at bibeholde regeringernes kontrol over økonomien. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Protektionisme er ikke holdbart i det lange løb, da det fører til investeringer i forældede industrier, forringet konkurrenceevne og mindre innovation. 2. Det begrænser kundernes valgmuligheder ved at holde billigere varer og tjenesteydelser ude. 3. Det begrænser vores industriers adgang til muligheder på udenlandske markeder, eftersom andre lande kan beslutte at støtte deres egne industrier og forhindre os i at udnytte vores konkurrencemæssige fordele i forhold til andre lande.
<p>Stimulere jobskabelse gennem frihandel</p> <p>Markeder er så åbne over for international konkurrence som muligt. Det indebærer at åbne for handel ved at sænke eller fjerne toldsatser.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Frihandel fremmer innovation og højere jobkvalitet og stimulerer vores internationale konkurrenceevne. 2. Det giver kunderne fordele i form af et større udvalg og billigere varer og tjenesteydelser og udvider markedet for vores produkter samtidig med, at det styrker væksten i udviklingslandene. 3. Det fremmer investeringer inden for områder, hvor landene har en konkurrencemæssig fordel i stedet for i urentable sektorer. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Frihandel fører til et kapløb om at finde den laveste fællesnævner, hvor standarden sættes af den, der har de mindst krævende standarder. 2. Det udgør en trussel for nye, sårbare industrier og vil koste arbejdspladser, når industrien i visse lande eller regioner bliver udslettet af hensynsløse og nogle gange også statsstøttede konkurrenter. 3. Et fuldstændigt frit marked rummer ikke tilstrækkelig social beskyttelse for dem, der klarer sig dårligt. Det skaber vindere og tabere – med for lidt beskyttelse for taberne.

Udfordringer og muligheder – pensioner

Efterhånden som europæerne lever længere og får færre børn, må de se en udfordring i øjnene: Europa bliver ældre. Det vil få alvorlige implikationer for økonomien, når færre arbejdende personer skal betale for pensioner og sundhedspleje for pensionisterne.

I dag kan **pensionsordninger** groft sagt opdeles i tre kategorier:

Det løbende finansierede system - Offentlige pensioner finansieres med indbetalinger fra dem, der har arbejde nu. Folk opfordres til at supplere med private pensionsordninger, selv om det er sandsynligt, at offentlige pensionsordninger fortsat vil være den væsentligste indtægtskilde for ældre.

System med flere søjler - Den offentlige pensionsordning sikrer kun en relativt lav grundpension, der finansieres af enten bidrag eller skatter. For at bevare levestandarden, efter man er pensioneret, skal man indbetale yderligere til en pensionsordning. Der findes supplerende finansierede erhvervspensioner, hvor indbetalinger er obligatoriske eller frivillige. Denne form for pensionsordninger med stærke 2. og 3. søjler finder man i angelsaksiske lande samt i Nederlandene og Danmark.

Fakta

I dag findes der fire personer i den arbejdsduelige alder til at betale pensionen for hver person over 65. I 2050 vil det være faldet til to arbejdende personer for hver person over 65.

Andelen af den voksne befolkning i EU, der er 65 år eller ældre, forventes faktisk at blive ca. dobbelt så stor, som den er nu.

Hvordan kan man forhindre, at aldringen fører til fattigdom blandt de ældre?

Hvordan kan man undgå utåleligt høje bidrag og skatte og samtidig sikre passende pensionsordninger?

Forskellige tilgange - pensioner

Tilgange	Argumenter for	Argumenter imod
<p>“Demografiske” løsninger –</p> <p>Disse muligheder forsøger at forøge antallet af nytilkomne på arbejdsmarkedet gennem demografisk vækst, som f.eks. kan tilskyndes ved at:</p> <p>➔ Tilbyde incitamenter til at få børn og</p> <p>Fremme immigration og mobilitet inden for EU.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Tilskyndelser til højere fødselstal genopbygger befolkningen og forbedrer antallet af arbejdere i forhold til pensionister på længere sigt. 2. Immigration baseret på økonomiske behov er med til at sikre et passende udbud af arbejdskraft. 3. Udvidelser stimulerer den økonomiske vækst. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Tiltag, der opmuntrer folk til at få børn, er ineffektive og dyre. Vi kan ikke stille særlig meget op over for problemet med lave fødselstal. I nogle tilfælde fører det desuden til faldende beskæftigelse for kvinder. 2. Det ville kræve mange flere vandrende arbejdstagere at betale for vores pensioner. Det vil føre til problemer med integrationen. 3. Indlemmelse af nye medlemsstater hjælper ikke med at betale for pensionerne i de gamle medlemsstater.
<p>Forøgelse af beskæftigelsen for ældre arbejdere</p> <p>Denne mulighed fremmer beskæftigelsen for ældre ved f.eks. at:</p> <p>➔ Indføre større fleksibilitet, så de ældre kan arbejde længere,</p> <p>Forbedre integrationen af de ældre på arbejdsmarkedet og</p> <p>Hæve pensionerne for folk, der trækker sig senere tilbage.</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Hvis man forøger antallet af ældre mennesker på arbejdsmarkedet, vil det være med til at bevare et højt antal arbejdere i forhold til pensionister. 2. Forøgelse af beskæftigelsen for ældre arbejdere betyder, at folk, der stadig er produktive, kan arbejde og bidrage til den samlede velstand. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Tidlig pensionering reducerer arbejdsløsheden ved at skabe ledige job. Omvendt, hvis man beholder ældre, mindre dynamiske arbejdere, forhindres unge mennesker i at komme ind på arbejdsmarkedet. 2. Ældre arbejdere er ikke lige så produktive. Det er dyrt og ineffektivt at beholde dem på arbejdsmarkedet.
<p>Revideret offentlig pensionsordning</p> <p>Det vil sige at bevare et løbende finansieret system og tilpasse det til den demografiske udvikling, f.eks. ved at udsætte pensionsalderen, hæve pensionsydelse og hæve de obligatoriske indbetalinger.</p> <p>➔</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det er naturligt at hæve pensionsalderen, efterhånden som den forventede levetid stiger. Folk lever længere og kommer senere ud på arbejdsmarkedet. Det skal den sociale kontrakt tage højde for. 2. Det er ikke muligt at bevare pensionsordningerne uden at ødelægge de offentlige finanser, medmindre folk går senere på pension og/eller betaler mere. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det ændrer den sociale kontrakt. Løftet om tilstrækkelige pensioner bør overholdes. Det er ikke rimeligt at beskære pensionerne, efter folk har arbejdet hårdt i forventningen om at få pension. 2. Nogle arbejdere har brug for at gå tidligt på pension på grund af arbejdspress eller hårdt fysisk krævende arbejde. Hvis de holdes på arbejdsmarkedet, stiger arbejdsløsheden og udgifterne til invalidepensioner.
<p>Opmuntring til større afhængighed af privat finansiering</p> <p>Denne mulighed indebærer, at en større del af byrden, risikoen og mulige fordele lægges på enkeltpersoners skuldre end i et løbende finansieret system.</p> <p>➔</p>	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det skaber en følelse af individuelt ansvar og letter samtidig byrden for de offentlige finanser. Hvis arbejdere henholder sig mere til deres egen opsparing, vil antallet af arbejdere i forhold til pensionister ikke have nær så stor indflydelse på de offentlige finanser. 2. Dette system er tilstrækkeligt til at beskytte folk mod en katastrofe samtidig med, at det giver plads til individuelle initiativer. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. Det lægger i for høj grad ansvaret på arbejderne. Det vil være til fordel for nogle, men andre vil investere dårligt og ende i fattigdom. 2. Dette system medfører for høje risici, fordi det er afhængigt af udsvingene på aktiemarkedet.

Handlingstærskel – beskæftigelse og pensioner

Hvad gør EU i dag?

I dag har medlemsstaterne det fulde ansvar for beskæftigelses- og pensionspolitik. Den EU-koordinering, der finder sted, er baseret på regeringernes frivillige aftaler om politiske mål, deling af informationer og stræben efter politisk konvergens. Det kaldes den "åbne koordinationsmetode".

I henhold til den **europæiske beskæftigelsesstrategi** defineres fælles mål af EU.

Kommissionen yder også økonomisk hjælp til nationale og regionale myndigheder i deres kamp mod arbejdsløshed og social udstødelse, primært gennem **Den Europæiske Socialfond** (ESF). Det er en af EU's **strukturfonde**, som arbejder på at reducere forskellene i velstand og levestandard i EU's medlemsstater og regioner. I henhold til denne politik afsættes en tredjedel af EU's budget til at hjælpe EU's mindre velstående regioner.

Hvad angår pensioner, opfordrer EU til at forøge beskæftigelsen blandt ældre. Det eneste væsentlige lovgivningsinitiativ fra EU har indtil videre været at skabe et indre marked for supplerende pensioner for at fremme folks mobilitet mellem EU-landene.

Der er nogle, der mener, at koordinering ikke er nok, at EU's respons er for svag til at gøre noget ved vedvarende høj arbejdsløshed og sikre passende pensioner.

Andre mener, at disse spørgsmål rettelig hører under medlemsstaternes kompetence, fordi de bedre er i stand til at gennemføre politikker, der er tilpasset deres egne specifikke behov, forment af historiske forskelle, økonomi, typer af industri osv. Nogle mener, at uflexibel koordinering forhindrer reformer og er til hinder for nytænkning.

I hvor høj grad, om overhovedet, skal EU's regeringer koordinere beslutninger om beskæftigelse og pensioner?

Fakta

Strukturfondene repræsenterer over 40 % af EU's budget, ESF alene ca. 10 %.

I dag



Argumenter for

Argumenter imod

Tilgang 1
EU træffer
kollektive
beslutninger

1. Fælles pensions- og beskæftigelsespolitikker tilskynder til harmonisering af arbejdsforhold, arbejderes mobilitet mellem landene og solidaritet over for den globale konkurrence.
2. Sempel koordinering har vist sig at være utilstrækkeligt til at løse vores problemer.
3. Større EU-harmonisering ville gøre fællesmarkedet mere komplet. Der kunne f.eks. også være et fællesmarked for yderligere pensionsforsikringsordninger.

1. Medlemsstater kan ikke blive enige om en fælles tilgang eller enhedsløsning, fordi velfærdsstat-traditioner og økonomiske strukturer er for forskellige.
2. Det vil styrke bureaukratiet i Bruxelles og reducere regeringernes evne til at forfølge de politikker, de mener, er bedst.
3. Der er risiko for, at der sker en ensretning, så alle ender med det dyreste system. Rigere lande og regioner vil komme til at betale for mindre effektive lande.

Tilgang 2
Flere hastigheder

1. Hvert land har specifikke behov og bør selv kunne beslutte, i hvor stor eller lille udstrækning de ønsker at samarbejde med andre medlemsstater.
2. Denne tilgang gør det muligt for medlemsstater at eksperimentere uden at komme i karambolage med koordinering eller regler fra Bruxelles.

1. Dette giver mulighed for, at egocentriske nationale overvejelser vil veje tungere end solidaritet, EU's integritet og EU's evne til at spille en rolle på verdensscenen.
2. Det vil føre til betydelige forskelle mellem grupper af lande.

Tilgang 3
Understøttende,
koordinerende,
supplerende tiltag

1. Den nuværende koordineringstilgang fungerer, fordi den bygger på en form for gruppepres og pegen fingre, der gør, at ingen medlemsstat har lyst til at være den, der præsterer for lidt.
2. Medlemsstaterne bevarer deres frihed til at beslutte, hvordan de vil gennemføre europæiske retningslinjer og udarbejde politikker ud fra egne behov.

1. Denne tilgang fungerer ikke, fordi der ikke findes sanktionsmuligheder over for smølehovederne.
2. Nogle lande er fristet til at forfølge egne interesser på bekostning af andre lande, hvilket kan føre til social og økonomisk dumping.

Tilgang 4
Ingen EU-rolle

1. Nationale regeringer er i den bedste position til at træffe beslutninger.
2. Denne tilgang gør det muligt for forskellige lande eller regioner at eksperimentere med forskellige løsninger, hvilket fører til nytænkning og sund konkurrence.

1. Ulighederne øges. Det tilskynder til illoyale former for konkurrence såsom social og økonomisk dumping. Lande tvinges til at følge lande med ringe beskyttelse.
2. Nationale økonomier kan ikke konkurrere alene mod USA og Kina.

2. emne – Vores rolle i verden

Den kolde krig opdelt store dele af verden i to lejre i 40 år. Dens afslutning har ført til en mere kompleks og skrøbelig verdensorden.

I dag udgør global terrorisme en ny udfordring for regeringer. Konkurrencen om knappe naturressourcer som olie, gas, mineraler og vand skaber ny grobund for geopolitiske spændinger. Klimaændringer har alvorlige negative konsekvenser og kræver globale løsninger.

Hvordan skal EU blande sig i globale forhold for at løse konflikter, fremme freden og sikre sin egen sikkerhed?

Hvordan skal der træffes beslutninger om disse spørgsmål?

Udfordringer og muligheder – Global fred og sikkerhed

Spændingen stiger, efterhånden som flere lande udvikler muligheder for masseødelæggelsesvåben, herunder atomvåben. Mange steder er fortsat præget af ekstrem fattigdom, som forøger de globale migrationsstrømme.

Blandt de farligste konflikter i dag er krigene i Irak og Afghanistan, borgerkrigen i Sudans Dafur-område, konflikten mellem israelere og palæstinensere, separatistbevægelser i Kaukasus og efterdønningerne efter krigen i Kosovo.

Adskillige europæiske lande bidrager med tropper til de amerikanskledede invasioner i Afghanistan i 2001 og Irak i 2003. Frankrig og Tyskland var imod militær intervention i Irak, mens Storbritannien, Polen, Danmark, Italien, Spanien og Nederlandene deltog i den amerikanskledede koalition. Efter krigen i sommeren 2006 i Libanon har Italien overtaget ledelsen af en styrket FN-landstyrke, der skal genetablere international fred og sikkerhed i grænseområdet mellem Israel og Libanon.

I de senere år er EU-landene blevet kritiseret både for at intervenere militært (f.eks. i Irak) og for ikke at intervenere militært (f.eks. i 1990'erne under folkedrabet i Rwanda og konflikten i det tidligere Jugoslavien).

EU betragter ændringer i sin umiddelbare nærhed som særligt vigtige. I øjeblikket er der tre kandidatlande: Tyrkiet, Kroatien og Makedonien. Andre vil måske med tiden søge om optagelse, især lande i det vestlige Balkan, Georgien, Ukraine og Hviderusland.

Før et kandidatland kan tiltræde EU, skal det have et stabilt system med en demokratisk regering, overholde retsstatsprincipperne og respektere menneskerettighederne. Det skal også have en fungerende markedsøkonomi og en forvaltning, der er i stand til at gennemføre EU-lovgivning og -politikker. De konkrete medlemsbetingelser for hvert kandidatland udarbejdes ved forhandlinger med Europa-Kommissionen gennem flere år.

Fakta

Storbritannien og Frankrig er de eneste EU-lande med atomvåben. De andre lande, man ved, har atomvåben, er USA, Rusland, Kina, Indien og Pakistan.

I 2006 deltog de 27 EU-lande med 11.632 soldater i fredsbevarende missioner.

Tyrkiets befolkning er større end befolkningen i nogen anden nuværende EU-medlemsstat bortset fra Tyskland. Tilsammen ville de tre kandidater forøge EU's samlede befolkning med 16 %.

Skal EU og dets medlemsstater spille en aktiv rolle på verdensscenen?

Hvordan kan deres indflydelse over lande i EU's umiddelbare nærhed maksimeres?

Hvilke redskaber, der giver international indflydelse, skal EU og dets medlemsstater prioritere?

To eksempler på udfordringer udefra

Irans atomprogram

Ifølge den viden, der er tilgængelig pr. 2007, besidder Iran ikke atomvåben, og landet har underskrevet traktaten om ikke-spredning af atomvåben og afvist at besidde sådanne våben. På trods heraf har en række lande, herunder USA, Storbritannien og Frankrig, beskyldt Iran for hemmeligt at have intentioner om at udvikle et atomvåbenprogram, mens Iran fastholder, at programmets formål er elproduktion. Landet har dog afvist et EU-forslag om at hjælpe Iran med at bygge "et sikkert, økonomisk gennemførligt og sprednings-sikkert civilt atomprogram til elproduktion og forskning."

I 2006 vedtog FN's Sikkerhedsråd en resolution, der kræver, at Iran standser sine atomare aktiviteter, og godkendte sanktioner mod Iran. EU havde i enighed med USA i sinde at få Iran til at afgive et bindende tilsagn om ikke at udvikle evnen til at berige uran ved til gengæld at tilbyde at levere materialer og anden langsigtet støtte, der ville fremme elproduktion ved hjælp af atomenergi.

Der er nogle, der synes, at det internationale samfund fortsat skal forsøge at overtale Iran til ikke at udvikle atomvåben med en kombination af sanktioner og incitament.

Andre mener, at et Iran med atomvåben ville være så destabiliserende for Mellemøsten, at et militært angreb for at ødelægge Irans atominstallationer er den mest effektive mulighed.

Klimaforandringer

Menneskelige aktiviteter påvirker klimaet mere og mere. Især produktion og forbrug af energi medfører udledninger af forurenende stoffer, der har indflydelse på temperaturen, hvilket igen påvirker miljøet og folks liv. Problemet er globalt, så løsningerne skal gennemføres af de enkelte lande og samtidig koordineres internationalt (hvis nogle lande reducerer deres udledninger af forurenende stoffer, og andre ikke gør, løses problemet ikke).

Energiafhængighed

Desuden dækker EU-lande mere end halvdelen af deres energiforbrug gennem import. Denne afhængighed forventes at stige i takt med, at landenes egne ressourcer svinder ind. Ifølge officielle prognoser vil EU-lande være afhængige af at kunne importere op til 70 % af deres gasforbrug fra Rusland i 2030. Rusland har ved flere lejligheder brugt sin energiforsyning til at lægge pres på nabolande.

Forskellige tilgange – Global fred og sikkerhed

Argumenter for Argumenter imod

Forskellige tilgange til EU's relationer til resten af verden

Isolationisme

Lande trækker sig tilbage fra den globale scene og koncentrerer sig om at beskytte deres egen sikkerhed uden at blive involveret i konflikter i udlandet.

1. Med denne tilgang undgår man militære interventioner, der både koster menneskeliv og penge.
2. Konflikter i udlandet kommer ikke os ved, og den bedste måde at sørge for vores egen sikkerhed på er at undgå at skaffe os fjender.

1. Det er moralsk uacceptabelt ikke at gribe ind, når uskyldige mennesker bliver dræbt, og det er i vores egen interesse at fremme verdensfreden.
2. Det er urealistisk at tro, at vi kan beskytte os mod globale konflikter og eksterne trusler, hvis vi trækker os tilbage fra den globale scene.

Alliance med USA

Lande forsøger ikke at øge deres globale indflydelse, men sætter deres lid til, at USA og NATO beskytter dem, og lader USA føre an i internationale forhold.

1. Europa bliver beskyttet af USA, vores traditionelle allierede. Amerikanske midler er bedst egnet til at beskytte EU's sikkerhed mod udefrakommende trusler.
2. Det er den eneste måde at garantere sammenholdet mellem EU-landene på, eftersom deres tilgange og historiske relationer er for indviklede til at kunne skabe effektiv fælles handling udadtil.
3. Det giver EU mulighed for at rette sig ind efter amerikanske interesser og vise fælles front over for terrorisme og nye stormagter som Kina og Rusland.

1. EU-landene og USA har forskellige syn på internationale relationer. Den amerikanske holdning til demokrati, menneskerettigheder og klimaforandringer er f.eks. ikke den samme som den europæiske.
2. EU's og USA's interesser er ikke de samme. F.eks. påvirkes EU-landene langt mere af energiafhængigheden af Rusland end USA.
3. Det vil føre til splittelse mellem EU-landene, fordi nogle vil ønske et særligt forhold til USA, mens andre vil foretrække at handle på egen hånd.

En regional magt i en verden med flere magtcentre

Medlemsstater og EU søger at styrke deres indflydelse og styre begivenheder i verden. De tøver ikke med at iværksætte internationale initiativer uden USA's støtte.

1. Det bidrager til stabiliteten i verden. En verden med flere magtcentre indebærer en retfærdig balance mellem landene, mens ensidig amerikansk dominans har afsløret sine begrænsninger (f.eks. i Irak og Afghanistan).
2. Det styrker EU-landenes evne til at fremme deres økonomiske interesser og deres position på den internationale scene som en regional magt med indflydelse, der f.eks. kan være med til at løse konflikter.

1. De europæiske landes holdninger er for forskellige. De kan ikke finde fælles fodslag i internationale spørgsmål.
2. Det er for idealistisk og irrelevant i den nuværende foranderlige geopolitiske situation, der er præget af amerikansk dominans og Kinas og andre landes opdukken. Europa er nødt til at vælge mellem disse stormagter.

Argumenter for Argumenter imod

Forskellige former for intervention

Udviklingen af “blød magt” og diplomatisk indflydelse

Lande forsøger at styrke deres indflydelse på internationale forhold med ikke-militære midler (“blød magt”) såsom handelspolitik, embargoer, udviklingshjælp og trusler om politisk og diplomatisk isolation.

1. Militære interventioner koster mange penge og gør ofte mere skade end gavn. EU-landene har ikke tilstrækkelig militær magt til at kunne intervenere i konflikter.
 2. EU har verdens største markeds- og bistandsbudget. Disse midler er meget effektive, når det handler om at påvirke andre lande.
3. EU-landene og EU har et stærkt netværk af diplomatiske repræsentationer og historiske forbindelser til lande i hele verden. De er i en god position til at fungere som uafhængige mæglere i konflikter.

1. “Blød magt” er ineffektiv, når det handler om verdens mest alvorlige konflikter.
2. Økonomiske sanktioner skader almindelige mennesker, men har sjældent nogen indflydelse på fjendtlige regerings opførsel.
3. EU’s diplomatiske repræsentationer er for splittede og spredte til effektivt at kunne påvirke internationale forhold.

Militær intervention under FN-mandat

Militær magt kan bruges til at gribe ind i globale konflikter, men kun med opbakning fra FN.

1. Det kræver, at det internationale samfund bliver enigt og sikrer, at der er opbakning til en militær intervention.
2. FN er en magtfuld garant mod dårligt gennemtænkte militære interventioner og giver en legitimitet, der ellers ikke er til stede.

1. Det forsinker hele processen at forsøge at få FN’s godkendelse, eftersom lande som Kina, Rusland og USA har vetoret.
2. Uanset om der foreligger et FN-mandat eller ej, er der stadig større sandsynlighed for, at en militær intervention vil skærpe en global konflikt end føre til en løsning af den.

Ensidig militær intervention

Lande bruger deres militære magt til at intervenere i verdens urocentre, om nødvendigt uden opbakning fra FN.

1. I væbnede konflikter er den eneste måde at standse kampene på at gribe militært ind med passende styrke.
2. Villighed til at intervenere militært er en stærkt afskrækkende faktor, der forhindrer konflikter i at opstå til at begynde med.

1. De aktuelle situationer i Irak og Afghanistan viser, at selv USA, verdens stærkeste militærmagt, ikke kan nå sine mål alene ved hjælp af militær magt.
2. Militær indgriben gør verden endnu mindre sikker ved at optrappe konflikter.

Argumenter for	Argumenter imod
----------------	-----------------

Forskellige tilgange til EU's umiddelbare nabolande	
<p>Ingen naboskabspolitik og ikke flere udvidelser</p> <p>EU skal koncentrere sig om sin interne udvikling uden at forsøge at udvikle privilegerede relationer med nabolande.</p> <p>Yderligere udvidelser er udelukket.</p>	<p>1. De rigere medlemsstater har ikke råd til at betale kæmpestore tilskud til de fattigere stater.</p> <p>2. Jo større EU bliver, jo mere besværligt bliver det at opnå dybere integration og at nå til enighed mellem medlemsstaterne. Førsteprioriteten må være at styrke EU's kerne.</p>
<p>Ingen udvidelse, men større fokus på vores naboer</p> <p>Der kommer ikke flere medlemmer af EU, men vi opfordrer til privilegerede relationer med vores nabolande. Inden for denne "naboskabspolitik" enes EU og landene i EU's umiddelbare nærhed om politiske og økonomiske reformer.</p>	<p>1. EU-landene er tillokkende for deres nabolande, og det kan stimulere meget betydelige forandringer i nabolandene.</p> <p>2. Det er mere effektivt at opbygge en stærk "kerneunion" og lade nabolandene drage nytte af visse aspekter ved EU end at forsøge at integrere for mange lande på for kort tid.</p>
<p>Begrænset udvidelse</p> <p>EU skal fortsætte med at forhandle med de nuværende kandidatlande, men skal gøre det klart, at det vil vare længe, før de kan blive medlemmer.</p> <p>Vi skal ikke tilskynde til nye ansøgninger.</p> <p>Der er strenge kriterier for medlemskab, og de håndhæves nøje.</p>	<p>1. Udsigten til udvidelse er et kraftigt redskab til at fremme europæiske interesser og værdier, så det er vigtigt ikke at stoppe udvidelsesprocessen.</p> <p>2. Lande som Tyrkiet er langt fra klar til at blive medlem af EU, men døren må ikke lukkes for dem. Det er vigtigt at alle medlemskabsbetingelserne opfyldes. Det kan tage tid.</p>
<p>Åben udvidelse</p> <p>EU skal fortsætte med forhandlingerne med lande, der ønsker medlemskab så hurtigt som muligt.</p> <p>Listen over kandidater er åben. Tiltrædelseskriterierne er tilstrækkeligt fleksible til ikke at afskrække nye ansøgere.</p>	<p>1. Det er det stærkeste incitament for økonomiske og politiske reformer i kandidatlandene. Nye medlemsstater forøger størrelsen af EU's indre marked, stimulerer økonomisk vækst og giver adgang til billig arbejdskraft, hvilket fjerner behovet for at flytte uden for EU.</p> <p>2. Jo større EU bliver, jo mere magtfuld kan det blive på den internationale scene.</p> <p>3. Tyrkiets tiltrædelse ville hjælpe Mellemøsten ved at skabe en bro mellem Europa og den muslimske verden.</p>

Handlingstærskel – Global fred og sikkerhed

Hvad gør EU i dag?

Kompetencen i forhold til relationer med andre lande ligger grundlæggende hos medlemsstaterne. EU's rolle har imidlertid gennemgået en udvikling.

Efterhånden som EU er vokset, har det været nødvendigt at definere relationerne til resten af verden. Derfor har EU siden 1993 været i gang med at udvikle en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, der skal gøre det muligt at reagere samlet. I 1999 blev der udpeget en høj repræsentant for udenrigs- og sikkerhedspolitik.

EU har ikke en EU-hær under central kommando, men EU's medlemsstaters individuelle hære hører til blandt verdens bedst udrustede. EU-landene spiller en væsentlig rolle i NATO.

EU er med til at finansiere visse internationale initiativer (f.eks. FN's civile administration i Kosovo og Den Palæstinensiske Myndighed). EU's første missioner under sin nye europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik fandt sted i det vestlige Balkan og det centrale Afrika i 2003.

EU har en fælles handelspolitik, der er en enekompetence. Medlemsstaterne kan ikke selv bestemme deres handelspolitik uafhængigt af EU.

EU yder støtte til udviklingslande. EU kan suspendere eller standse samhandel eller støtte, hvis partnerlandet overtræder menneskerettighederne.

EU har også en "naboskabspolitik" med lande i Nordafrika, Mellemøsten, på Balkan og i Østeuropa. Den bygger på et fælles engagement over for demokrati og menneskerettigheder, retsstatsprincippet, god regeringsførelse, markedsøkonomiske principper og bæredygtig udvikling.

EU har diplomatiske repræsentationer i udlandet. Nogle mener, at EU burde være medlem af FN's Sikkerhedsråd i stedet for Frankrig og Storbritannien.

Nogle mener, at koordinering ikke er nok, at EU hverken har tilstrækkeligt effektive værktøjer eller tilstrækkeligt sammenhængende strategier til at kunne gøre noget ved globale sikkerhedsproblemer.

Andre mener, at disse spørgsmål retteligt hører under medlemsstaternes kompetence, fordi de bedre er i stand til at tage hånd om dem.

I hvilket omfang skal beslutninger om relationer til andre lande træffes af EU eller af de enkelte medlemsstater?

I hvilket omfang, om overhovedet, inden for koordinering eller høringer?

Fakta

19 af EU's medlemsstater er også medlem af NATO.

Ud over Kina, Rusland og USA er også Storbritannien og Frankrig permanente medlemmer af FN's Sikkerhedsråd.

Tilsammen er EU-landene verdens største eksportør og den næststørste importør efter USA.

Samlet set yder EU og dets 27 medlemsstater mere støtte til fattige lande end nogen anden donor.

EU's medlemsstater har som mål at bruge ca. 1 % af deres samlede budgetter på udviklingsbistand. Hvis EU regnes med, giver de ca. dobbelt så meget som USA.

I dag



Tilgang 1 EU træffer kollektive beslutninger

1. Der er mere magt bag, hvis beslutninger om global sikkerhed træffes på EU-plan, end hvis individuelle medlemsstater gør det alene.
2. Det skaber solidaritet mellem medlemsstaterne, når de står over for rivaliserende strategier fra andre lande.
3. Det gør det muligt at udvikle en sammenhængende økonomisk og social EU-politikudvikling til gavn for alle EU's borgere.

Argumenter imod

1. Det er urealistisk at forvente, at medlemsstaterne kan blive enige om en fælles tilgang. Forskellene mellem prioriteterne og strategierne er for store.
2. Der er risiko for, at det skaber for stor centralisering i Bruxelles og politiske spændinger mellem medlemsstaterne.
3. Det kan reducere staternes suverænitet. Det forhindrer regeringer i at forfølge de politikker, de mener, er bedst for deres befolkninger.

Tilgang 2 Flere hastigheder

1. Det viser større respekt for national selvbestemmelse. De enkelte lande kan vælge at samarbejde med andre, hvis de finder det passende.
2. Hvert land har specifikke behov og evner og bør selv kunne beslutte, i hvor stor eller lille udstrækning de ønsker at samarbejde med andre medlemsstater.

1. Uden effektiv koordinering vil Europas rolle i verden mindskes. Europas lande har ikke tilstrækkelig styrke til at handle alene på verdensscenen.
2. Der er risiko for, at nogle lande vil "køre på frihjul" og lade andre trække læsset.

Tilgang 3 Understøttende, koordinerende, supplerende tiltag

1. I praksis foregår der allerede i dag af og til uformel koordinering mellem medlemsstaterne, og det fungerer tilstrækkeligt godt.
2. Det muliggør handling, når EU-landene er enige (som f.eks. ved fredsbevarende operationer eller genopbygning i områder, der har været præget af konflikt), uden at det går ud over den nationale uafhængighed.

1. Denne tilgang skaber ikke sammenhængende og langsigtede internationale strategier, der kan gøre EU til en reel global aktør.
2. Hvis man udelukkende går efter mere koordinering i stedet for fælles beslutningstagning, er fristelsen til at "køre på frihjul" og blot forfølge egne interesser, muligvis på bekostning af andre stater, for stor for nogle stater.

Tilgang 4 Ingen EU-rolle

1. Hver medlemsstat har sine egne prioriteter i globale spørgsmål. Derfor er nationale regeringer i den bedste position til at beslutte, hvad der skal gøres.
2. Det at sende tropper i aktion er en så alvorlig og fundamental beslutning, at den alene bør træffes af de valgte regeringer i de enkelte lande.

1. Med mindre EU-landene handler samlet, kan de ikke forvente at gøre nogen forskel internationalt, fordi medlemsstaterne er for små til at udøve nogen væsentlig indflydelse over for stormagter som USA, Rusland og Kina.
2. Der er direkte forbindelse mellem EU's indre udvikling og internationale handlinger. Koordinering inden for EU's grænser kan ikke være effektiv uden koordinering uden for grænserne.

Hvor kan jeg finde yderligere oplysninger og stille spørgsmål?

Om arrangementet:

www.tomorrowseurope.eu

Telefon: + 32 2 229 11 59

► Sig, hvad du har på hjerte, på YAHOO! Answers

Engelsk: <http://uk.answers.yahoo.com>

Tysk: <http://de.answers.yahoo.com>

Fransk: <http://fr.answers.yahoo.com>

Italiensk: <http://it.answers.yahoo.com>

Spansk: <http://es.answers.yahoo.com>

► Hvis du gerne vil følge med i aktuelle EU-sager, anbefaler vi medieportalen EurActiv:

EU: <http://www.euractiv.com/en/> Engelsk

<http://www.euractiv.com/fr/> Fransk

<http://www.euractiv.com/de/> Tysk

Bulgarien: <http://evropa.dnevnik.bg/>

Tjekkiet: <http://www.euractiv.cz/>

Frankrig: <http://www.euractiv.fr/>

Ungarn: <http://www.euractiv.hu/>

Polen: <http://www.rzeczpospolita.pl/europa/>

Rumænien: <http://www.euractiv.ro/>

Slovakiet: <http://www.euractiv.sk/>

► Europa-Parlamentets politiske partier:

- Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater: <http://www.epp-ed.eu>
- De Europæiske Socialdemokraters Gruppe: <http://www.socialistgroup.eu>
- Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa: <http://www.alde.eu/>
- Gruppen Union for Nationernes Europa: <http://www.uengroup.org>
- Gruppen De Grønne/Den Europæiske Fri Alliance: <http://www.greens-efa.org>
- Den Europæiske Venstrefløjs Fællesgruppe/Nordisk Grønne Venstre: <http://www.guengl.eu>
- Gruppen for Identitet, Tradition og Suverænitet: <http://www.its-pe.eu>
- Gruppen for Selvstændighed og Demokrati: <http://indemgroup.org/>

Tomorrow's Europe
er et projekt, som er
iværksat og koordineres af
Notre Europe



Det modtager støtte fra:
Organisatorisk partner:



Sponsorer:

Renée B. Fisher
Foundation, Inc.



Partnere:



Europa-Kommissionen
under Plan D



Vært for arrangementet er
Europa-Parlamentet og Det
Europæiske Økonomiske og
Sociale Udvalg



Om Deliberative Polling® (folkehøringer)

Deliberative Polling® (folkehøringer) er en proces med offentlige høringer, hvor der foretages en meningsmåling hos en videnskabeligt udvalgt gruppe både før og efter de har haft mulighed for at drøfte emnerne grundigt. Metoden blev først udviklet af professor James S. Fishkin i 1988. Metodens anvendelse i lande rundt om i verden er i alle tilfælde sket i samarbejde med professor Robert C. Luskin. De har gennemført projekter med forskellige partnere i USA, Storbritannien, Australien, Canada, Danmark, Italien, Bulgarien, Ungarn, Kina og Nordirland.

Deliberative Polling® er et varemærke tilhørende James S. Fishkin. Alle indtægter fra varemærket bruges til at støtte forskning ved Center for Deliberative Democracy, Stanford University.

Yderligere oplysninger om Deliberative Polling: <http://cdd.stanford.edu>

Dette dokument er udarbejdet af Notre Europe med hjælp fra Rådet (eksterne forbindelser), Euractiv, Center for European Policy Studies, Rumæniens europæiske institut, Centre for public policy PROVIDUS, Renaud DEHOUSSE, Center for Liberal Strategies, Nyt Europa, Real Instituto Elcano de Estudios Internacionales og E3G.

Den oprindelige udgave af dette dokument er udarbejdet på engelsk. Oversatte udgaver kan afvige.

Redaktionen sluttet den 7. september 2007.